

[Thorndahl.]

må vi nok igen opleve, at vi til august bliver præsenteret for den sædvanlige politiske magtesløshed med den velkendte socialdemokratiske variant af de potemkinske kulisser. Vi må også regne med, at den socialdemokratiske populisme endnu har et så stærkt greb om befolkningen, at man vel endnu en gang kan få bildt befolkningen ind, at augustforliget anno 1977 vil løse vanskelighederne. Vi andre må så af finde os med, at det altså åbenbart skal blive rigtig skidt, for at det igen kan blive godt nok.

Lindinger (CD):

Det er sørgeligt at måtte konstatere, at folkettingen nu tager på ferie uden at have taget yderligere skridt henimod en løsning af den største krise, som dette land i de senere årtier har oplevet, en krisesituation, der endog er under forværring.

Det bedste, der er sket siden februar, er, at man har videreført indkomspolitikken ved at ophøje mæglingforslaget til lov, men der er desværre ikke taget de skridt, der burde have været taget, til en stramning af finanspolitikken, så man kunne sikre, at der også blev tale om en virkelig reallønsforbedring.

Jeg er frygtelig bange for, at regeringen kommer vældigt i knibe, når vi kommer længere frem.

Fra ekspertsiden regner man med såvel stigning i arbejdsløsheden som forøgelse af betalingsbalancunderskuddet. Det er derfor mere end nogen sinde nødvendigt at gøre regeringen opmærksom på, at den er på vildspor, hvis den alvorligt tror, at det, landet i øjeblikket har brug for, er en mindretalsregering. Det er så alvorlig en krisesituation, at man måske i stedet for en mindretalsregering burde have haft en samlingsregering. I det mindste må etablering af en flertalsregering være forudsætningen for, at man kan påbegynde det egentlige arbejde på genopbygningen af landets økonomiske struktur. Det er ligesom ikke klart for regeringen, at det er nødvendigt at foretage visse, om end ikke drastiske, så i hvert fald ubetinget nødvendige indgreb, for at landet for det første ikke sækker længere agterud i forholdet til andre europæiske lande, for det andet får skabt tillid i udlandet til, at vi selv er i stand til at gøre andet end bare lade stå til, og for det tredje får foretaget de importbesparende foranstaltninger, specielt på energiområdet, og de eksportfremmende for-

anstaltninger, som er vejen henimod at få lettet arbejdsløsheden og få afhjulpet valutaunderskuddet.

Der henstår således en hel række muligheder for indgreb, som ikke er blevet foretaget, og man må derfor håbe, at det i løbet af sommeren vil være muligt ved forhandlinger at finde frem til noget, som kan indebære muligheder for en fast ledelse af dette land i en virkelig krisetid.

Jørgen Junier (FP):

Jeg skal ganske kort forsøge at bidrage til at så en lille smule tvivl i de borgerlige partier, der så sørgeligt og så beklageligt støtter den socialdemokratiske politik, som har vist sig ikke at du til noget.

Vi ser, hvorledes økonomien bryder sammen, der er tale om samfundsnedbrydning, og efterhånden som man føler sig sikker i den socialdemokratiske lejr, ja, så er man heller ikke længere så bange for at stikke hovedet frem, så tør man godt sige i lidt højere grad, hvad man egentlig mener.

Jeg havde den fornøjelse at være til en frokost, hvor der var en officiel tale – vi har som bekendt lige haft besøg af en præsident fra et kommunistisk land, fra Vietnam – og her hører man faktisk, hvad der på du-kammeratlig facon siges til vennerne. Jeg tillader mig at citere nogle ganske få linjer, som jeg egentlig synes er fuldt tilstrækkelige til at belyse, hvad det er for nogle folk, de borgerlige partier sætter deres lid til, hvorledes man er med til at save den gren over, som man selv sidder på. Bl. a. sagde statsministeren – jeg citerer:

»Det er med beundring, jeg konstaterer, at Deres fordømmelse« – den vietnamesiske fordømmelse – »af De Forenede Staters politik i Vietnam ikke inkluderer det amerikanske folk.«

Hvad menes der med det? Det er med andre ord kun den amerikanske regering. Hvad er så forskellen?

Videre sagde statsministeren:

»Da nyheden om jeres sejr endelig blev modtaget her i Danmark, følte jeg mig nogenlunde som ved befrielsen i 1945.«

Altså med andre ord, da nyheden om den kommunistiske sejr i Vietnam kom til Danmark, ja da havde man en fornemmelse som i 1945. Jeg siger velbekomme til de borgerlige partier. Jeg håber ærlig talt, at I forstår, at I leger med ilden.